Seval Nehir BURUKÇU

BEN VE UZAY

Resimleyen
Meryem KEÇEBAŞ

tilki Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Ben ve Uzay
Seval Nehir Burukçu

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Genel Yayın Yönetmeni: Oğuz Şahin
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hanife Sarıtaş
Resimleyen: Meryem Keçebaş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Şubat 2025
ISBN: 978-625-6130-58-6
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BEN VE UZAY

Seval Nehir Burukçu

(İTHAFEN)

Benim için salonunu feda eden neneme ve dedeme, başından beri beni destekleyen Melisa, Alisa, Nursel, Aybüke, İkra,

Ecrin, Ebrar'a, bana güç veren annemle babama ve canım kuşum Dori'ye…

UZAY

Günlerden cuma günüydü. Okul her zamanki gibi sıkıcıydı. Çiçek, eve gitmeyi ve uzanarak dinlenmeyi iple çekiyordu. Ama o gün diğer günlere karşı daha çok istiyordu bunu. Çünkü son 2 ders Fen Bilimleriydi. Aslında okul başlayalı 1 ay olmasına rağmen Çiçek birçok dersi sevmemişti ve alışamamıştı. Bunun 2 nedeni vardı. Birinci nedeni Çiçek, 1. sınıftan beri dersleri hiç sevmezdi. İkinci nedeni, 5. sınıf olmak onu zorluyordu. Sevmediği dersler başında da "Fen Bilimleri" geliyordu. Fen Bilimleri derslerinde ya uyur ya da uyku tutmazsa kıvırcık saçlarıyla oynardı. Fen Bilimleri dersi gelip çatmıştı. Hoca sınıfa girdi ve dersi işlemeye başladı. Çiçek ise içinden "of" çekip "yine başlıyoruz" diye düşündü. Bir an gözlerini kapatıp uyuma kararı aldı. Uyumaya çalışırken hocanın anlattıklarını her türlü duyduğu için sinir oluyor ve sıkılıyordu. Bir de bunlar yetmezmiş gibi Hoca, Çiçek'in en zorlandığı konuyu işliyordu. "Güneş, Dünya ve Ay"

Çiçek, tam uykuya dalacakken içinden bir his ona, "Uyan Çiçek bu ders senin için önemli." dedi. İlk başta bunu önemsemese de birkaç saniye sonra bu tümce beynini sarmıştı. Nihayet dayanamayıp uyanmaya karar verdi. Tahmin ettiği gibi dersin başları sıkıcı geçmişti. Fakat dersin ortalarına doğru bu konu onu etkilemeye başlamıştı. Hele de Güneş, Dünya ve Ay hakkında öğrendiği bilgiler onu daha da etkiliyordu. Çıkış zili çaldığında ise olanlara hâlâ inanamıyordu,40 yıl düşünse Fen Bilimleri dersini seveceği aklına bile gelmezdi. Nasıl oldu da bu kadar hızlı sevmişti? Bu iyiye işaret miydi?

Çiçek, bunları düşünürken arabalarını park ettiği (yani ön bahçeye) yere geldiğinin farkında değildi. Annesinin kornası ile düşüncelerinden sıyrıldı. Ama arabaya biner binmez düşünmeye devam etti. Bu sefer o kadar çok odaklanmıştı ki annesinin, "Okul nasıl geçti, neler yaptın?" sorusuna cevap bile vermemişti. Çiçek'in uzun süre konuşmaması annesi Yeşim Hanım'ı daha da meraklandırıyordu. En sonunda Yeşim Hanım dayanamayıp, "Çiçek'çiğim neden sesin soluğun çıkmıyor, okulda kötü bir şey mi oldu yoksa?" dedi.

Çiçek:

- Y-yoo, bir şey olmadı, dedi.

Ama hâlâ Çiçek derin düşünceler içindeydi. Annesi yine de kötü bir şey olup olmadığından emin değildi. Yol boyunca ikisi de sessiz kaldı. Yeşim Hanım ve Çiçek, tam siteye varmışlardı ki muhabbet kuşları Dori, onları sitenin bahçesindeki dev kavak ağacının dalında karşılamıştı. Çiçek, kuşunu görünce gözlerinin içi gülmeye başlamıştı. Annesi arabayı park eder etmez Çiçek çıkıp Dori'nin yanına koştu. Çünkü

Çiçek, Dori'yi çok seviyordu. Ne zaman Dori'yi görse hemen onu öpmeye başlardı. Dori de bu sevgiyi karşılıksız bırakmazdı. Çiçek'in sözünden çıkmaz onu ve sevdiklerini asla ısırmazdı. Hatta Çiçek, onu ara sıra sitenin bahçesine çıkarır Dori de bahçede uçar, farklı yerlere gitmezdi. İşte bu yüzden Dori, Çiçek'in kızmayacağını bilerek onları kavak ağacında karşılamıştı.

Çiçek Dori'nin yanına koştuktan sonra ona elini uzattı. Dori ise sevinçle Çiçek'in eline atladı. Kızının mutluluğunu gören Yeşim Hanım hemen koşup Çiçek'e sarıldı. Uzun zaman sonra ilk defa onu bu kadar mutlu görmüştü. Aslında Çiçek'in Dori'yle bu kadar mutlu olmasına şaşırmazdı. Çünkü Çiçek, hayvanları insanlardan daha iyi kalpli bulurdu. En azından her hayvanın ekosistemde bir yeri, bir görevi vardı. Ama bazı insanlar hayata sadece kötülük yapmak için gelmişti. Çiçek'in en büyük hayallerinden birisi insanları iyiliğe döndürmekti.

Daha sonra Çiçek'in içine bir şüphe düştü. Evin kapısı ve penceresi kapalı ise Dori bahçeye nasıl çıkabilmişti?

Çiçek:

- Anne biz sabah evden çıkarken kapıyı pencereyi kapattık mı?

Yeşim Hanım:

- Evet kapattık, niye sordun ki?

Çiçek:

- Ee kapattıysak Dori nasıl çıktı?

Kısa süreliğine sessizlik oldu.

Yeşim Hanım:

- Aaaaayyyy! Yoksa eve hırsız mı girdi?

Çiçek hemen saksıyı çalıştırdı.

Çiçek:

- Hırsız girseydi Dori bu kadar neşeli olur muydu?

Yeşim Hanım:

- Doğru. Ama biz yine de hemen gidip eve bakalım.

Çiçek ve Yeşim Hanım biraz telaş ve biraz da merak içinde Dori'yi alıp eve koşturdular. Kapıya yaklaştıkça Yeşim Hanım daha da telaşlanıyordu. En sonunda kapıyı açtılar. Neyse ki gelen hırsız yerine Çiçek'in babası Salih Bey'di. Çiçek, babasını görür görmez sevinçle yerinde zıplayıp ona sarıldı. Babasının işten bu kadar erken gelmesine alışık değildi. Salih Bey, normalde saat 19.00 gibi gelirdi ama bugün saat 17.30 gibi gelmişti.

Çiçek:

- Baba niye eve erken geldiğini bize söylemedin?

Salih Bey:

- Size sürpriz yapmak istedim.

Yeşim Hanım:

- Valla ne yalan söyleyeyim, bize de iyi sürpriz oldu.

Salih Bey, Yeşim Hanım'ın yüzündeki rahatlamayı fark etmişti.

Salih Bey:

- Yeşim, bahçede bir şey mi oldu?

Yeşim Hanım:

- Çiçek'i okuldan aldığımda Dori bizi kavakta karşıladı. İlk başta sevindik ama sonra Dori'nin dışarı nasıl geldiğini merak ettik. Çünkü kapı pencere açık olmadan dışarı çıkamaz. Biz de bir an hırsız sandık.

Salih Bey, buna bir gülümseme ile karşılık verdi. Ailecek yemek yediler ve Çiçek derslerinin başına geçti.

O gün sadece Fen Bilimleri hocası ödev vermişti. İlk başta üzülse de bir an duraksadı, Fen dersini sevdiğini hatırladı. Çok garip bir duyguydu. Daha 1 gün öncesine kadar bu dersten nefret ederdi. Artık zaman kaybetmemek için düşüncelerinden sıyrılıp dersine döndü. Madem sevdiği dersin ödevini yapacaktı tabiki en sevdiği kalemi seçecekti.

Yeşim Hanım hemşireydi, nadir de olsa Çiçek'e hastaneden hediye getirirdi.1 hafta öncesine kadar ona şırınga şeklinde güzel bir uçlu kalem vermişti. O zamandan beri Çiçek'in en sevdiği kalem oydu. Ve bu ödevi de onunla yapacaktı. Aslında konular düşündüğü kadar da zor değildi. Yaptı, yaptı, yaptı… En sonunda bitirmeyi başardı. Ödev, sadece 1 saat

sürmüştü. Bunu saate baktığında anlamıştı. Önceden herhangi bir ödevi en az 2 saat sürerdi. Yüzünde nedensizce sıcacık bir gülümseme oluştu. Kendini musmutlu hissetti. Bu mutluluğun verdiği heyecan ile en sevdiği şarkılardan birini dinleyecekti. Tabletini eline aldı, internete girdi ve şarkıyı açtı. Ama tableti eline aldığında o gün herhangi bir cihazla vakit geçirmediğini anladı. Bunu anlayınca yüzündeki gülümseme 2 kat arttı. Şarkıyı başlattı. Müzik, Çiçek'in kafasını boşaltıyordu. Müzik bittiğinde ise tekrar dinlemek istedi fakat üzerine tatlı bir uyku çöktü. "Herhalde günü yorgunluğudur." diye düşündü. Hazırlandı ve yatağa girdi. Ama gözü pencereye takıldı. Yıldızlar çok güzel duruyordu. Daha önce hiç yıldızlarla ilgilenmediğinden bu manzarayı fark etmemişti. Biraz yıldızları izledi ve uyumak istedi. Uyumadan önce şunları düşündü, kendini çok farklı hissediyordu, sanki yeniden doğmuş gibiydi.

EFES

Çiçeklerin evi o gün hiç olmadığı kadar sıcaktı. Yeşim Hanım, sabahın köründe kalkıp balkonun kapısını açmak zorunda kalmıştı. Ne var ki o saatler kuşların en çok öttüğü saatlerdi. Kuşlar ne zaman ötmeye başlasa bunu saatlerce devam ettirirlerdi. Eğer balkonun kapısı açık olursa bu ötüşler Çiçek'i uyandırmaya yeterdi. O gün de öyle olmuştu. Kuşlar yine saatlerce ötmüştü. Çiçek, ilk başta gözlerini aralamış sonra da tamamen açmıştı. İyice gerindi. Biraz etrafına baktı. Ama bakışları saate kaydı, bir anda saatin 09.00 olduğunu görünce yataktan fırladı. "Olamaz! Okula geç kaldım." diye bağırarak lavaboya koştu, sonra anlık bir duraksadı. O günün hafta sonu olduğunu hatırladı. Bunu hatırlayınca ağzı açık kaldı. Oflaya puflaya geri yatağa gitti. Sağa döndü, sola döndü ama uyumayı başaramadı. Bunda sıcağın da etkisi vardı. Çiçek, mecburen yataktan kalktı. Kalkar kalkmaz aklına dün geceki yıldızlar geldi. Ne de güzel izlemişti ama bu düşüncesi mutfaktan gelen sesler ile bozuldu. Çiçek kulağını dört açıp sesleri dinledi. Çatal, bıçak sesleri geliyordu. Tedirgin olmaya başlamıştı. "Acaba hırsız mı girdi?" diye

düşündü. Aklına binbir çeşit senaryo geliyordu ama gidip bakmaktan da başka çaresi yoktu. Hafif adımlarla mutfağa yaklaştı, tam o sırada "Bismillah" deyip mutfağa girecekti ki mutfakta olan babası hızla kapıdan çıktı. Aniden Salih Beyi'i gören Çiçek çığlığı bastı. Kızının çığlık bastığını gören Salih Bey de kuvetli bir çığlık attı.

Çiçek:

- Baba! Sabah sabah mutfakta ne işi var?

Salih Bey:

- İşten çağırdılar, gitmem lazım.

Çiçek'in babası arkeologtu. Bazı cumartesi günleri ofise veya araştırma yapmaya giderdi.

Çiçek:

- İşe derken ofise mi yoksa kazı çalışmasına mı?

Salih Bey:

- Canım kızım sen bunu boş ver, acelem var. Birkaç saate çıkmam lazım. Hadi yatağına git.

Ama Çiçek, bunu öğrenmek istiyordu.

Çiçek:

- Baba lütfen söyleeee!

Salih Bey:

- İyi de Çiçek'çiğim, bu sadece büyüklerin anlayacağı bir konu.

Çiçek:

- Nerden biliyorsun? Belki sana faydam dokunur.

Salih Bey, Çiçek'in pes etmeyeceğini anlamıştı. "Peki peki, söyleyeceğim. Hani senin siteden arkadaşın Lily vardı ya, işte onun babası Prof. Dr. Thomas Brown ile Efes'teki kazı alanına gideceğiz."

Çiçek ve ailesi, İzmir'de yaşıyorlardı. Efes'e gitmek onlar için kolay olacaktı.

Çiçek:

- NEEEEEEE! Efes miii? Ben de gelmek istiyorum!

Salih Bey:

- Tamam, sen de gel. Ama eserlere dokunmak yok. Ayrıca benim yanımdan da fazla uzaklaşmak yok. Sonuçta gezi için gitmiyoruz. Birkaç saat sonra yola çıkacağız, bu süre içinde hazırlan, annene haber ver ve ödevini bitir, tamam mı?

Çiçek:

- Tamam ama Lily de gelecek mi?

Salih Bey:

- Bilmiyorum, babasına sormadım, istersen Lily'i arayabilirsin.

Çiçek:

- Tamam o zaman ben onu ararım. Bir de kahvaltı

yapacak mıyız?

Salih Bey:

- Tabii ki yapacağız. Sen hazırlanırken ben de kahvaltıyı hazırlarım.

Çiçek bunu duyar duymaz lavaboya koştu, elini yüzünü buz gibi suyla yıkadı. Malum İzmir'de yaşayınca soğuk su vazgeçilmezi olmuştu. Ekim ayında olsalar bile İzmir hâlâ sıcaktı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra saçını tarayacaktı. Tarağı eline aldı ve aynaya baktı. Fakat aynada kendini görür görmez Çiçek'i gülme krizi tuttu. Saçları yine bonus kafaya dönüşmüştü. Güldükçe gülüyordu. Aslında bu her zaman olan bir şeydi. Daha fazla vakit kaybetmemek için hızlıca saçını taradı, odasına gidip üstünü giydi. O sırada babası, "Kahvaltı hazır" diye seslenmişti. Çiçek hemen mutfağa yöneldi. Mutfağa girer girmez annesini gördü, şaşırdı. Çünkü Yeşim Hanım, bu saatlerde uyanmazdı.

Çiçek:

- Günaydın anneeee!

Yeşim Hanım:

- Günaydın yavrum! Duyduğuma göre Efes'e gidiyormuşsunuz?

Çiçek:

- Aa evet. Efes'e gideceğiz. Ama gezmeye değil. Babam ve Lily'nin babası kazı yapacak.

Yeşim Hanım:

- Ne güzel ne güzel. Peki ya Lily de olacak mı?

Çiçek:

- İyi hatırlattın. Ben de tam arayıp soracaktım. Heyecandan unutmuşum. En iyisi kahvaltıya başlamadan arayayım.

Yeşim Hanım:

- Bu arada ben de hazır uyanmışken sizinle yiyeceğim, bir daha sofra kurmayayım.

Çiçek:

- Anne baba siz yemeğe başlayın, ben hemen Lily'yi arayıp geliyorum

Çiçek koşarak babasının telefonunu aldı ve salona geçti, hemen numaraya tıklayıp aradı.

Çiçek:

- Alo?

Lily:

- Alo. Çiçek sen misin?

Çiçek:

- Evet benim Lily. Sana çok önemli bir şey soracağım.

Lily:

- Sor tabi bakalım.

Lily ve ailesi, babasının işi sebebiyle ağustos ayında Amerika'dan İzmir'e taşınmışlardı. Prof. Dr. Thomas Brown yani Lily'nin babası kimyagerdi. Devletin izni ile yaşadıkları sitenin yakınına bir laboratuvar kurmuştu. Lily, Türkçe konuşmaya yeni yeni alışıyordu.

Çiçek:

- Senin baban ve benim babam kazı yapmaya Efes'e gidecekler. Sabah babamdan izin aldım ve ben de onlarla gideceğim, sen de gelir misin?

Lily:

- Yes, yes! Ben de gelmek istiyor, hemen sorayım babama, sakın telefonu kapatma.

Çiçek:

- Tamam kapatmıyorum.

Lily heyecanlı bir şekilde babasının yanına gitti, babası Efes'e götüreceği eşyaları hazırlıyordu.

Lily:

- Baba baba!

Thomas Brown:

- Efendim yavrum.

Lily:

- Sen Salih Amca ile Efes'e mi gideceksin?

Fen Bilimleri'ni ve Uzay'ı sevmeyen Çiçek, ön yargılarını bırakıp bir gün Fen Bilimleri dersini dinlemeye karar verir. Düşündüğü gibi ders çok sıkıcı geçer. Ancak dersin sonlarına doğru Güneş, Dünya ve Ay ile ilgili öğrendiği bilgiler onun ilgisini çeker. "Hiçbir zaman dinleyemediğim derste ne çok büyüleyici konu anlatılıyormuş meğer" diye düşünür.

Bir dost sayesinde, yaşadığı soluk kesen maceralar ile uzay sevgisi pekişir. Bu maceralar Çiçek'in Efes'te kaybolması ile başlar.

⚠DİKKAT

Bu kitabın sayfaları bol bol emek, dostluk, macera ve gizem içerir.

9 786256 130586

tilki Kitap